При складанні планів часто-густо завищуються обсяги капітального будівництва і число споруджуваних об'єктів. В результаті розпорошуються кошти, зростає незавершене будівництво.

(З документів XXIV з'їзду КПРС).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

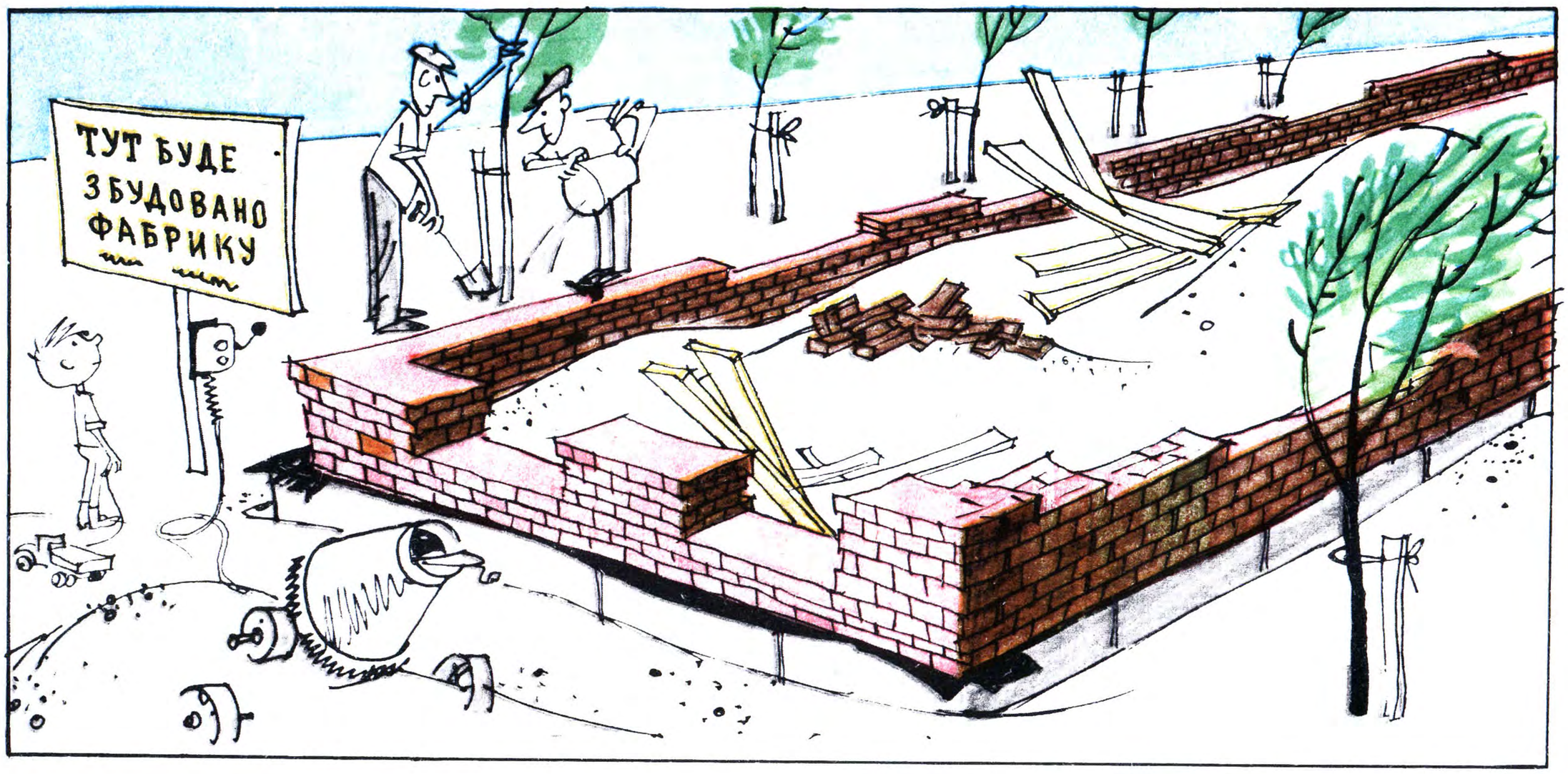

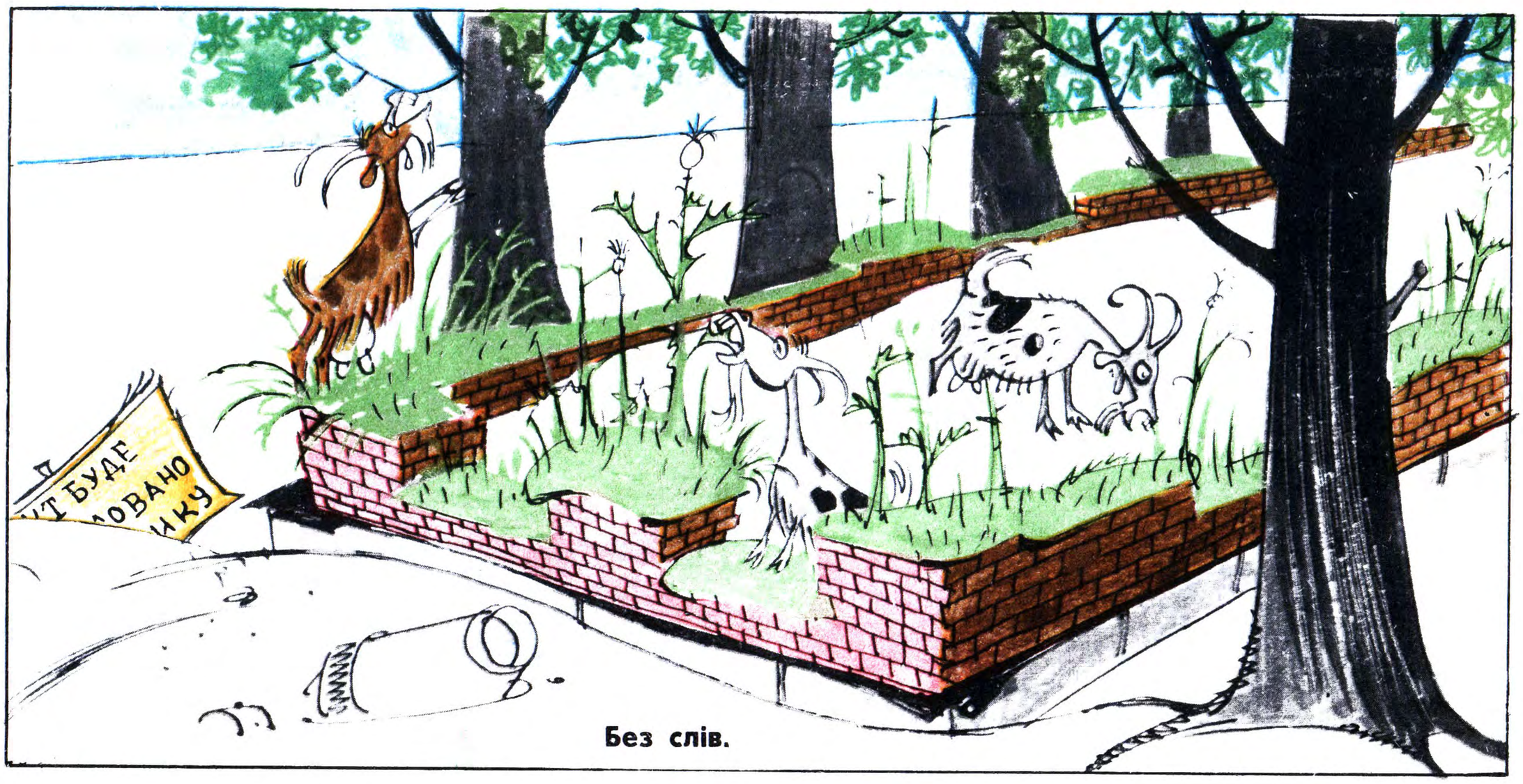

Без слів.

Перець

№ 14 (864). Рік видання 45-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1971

І сміх, і гріх

«Місцевий пастор Пітер Дорсман, посилаючись на святе письмо, заборонив парафіянам робити щеплення дітям і давати їм ліки...

...Кожну неділю по чотири години у величезній холодній церкві він втовкмачує парафіянам, що все сучасне погане. Забороняє користуватися телевізором, радіо».

(Паризька газета «Франс суар» про звичаї у голландському місті Стапхорст).

«...виборець одержує дві кульки — білу («за») і чорну («проти»), одну з яких він кидає у спеціально призначену для кульок даного кольору скриньку... Біля кожної кабіни стоять представники влади, які по звуку кульки, що падає в скриньку, визначають, як проголосував той чи інший виборець».

(З американського так званого шкільного посібника про вибори в Радянському Союзі).

«Якщо вас будуть зачіпати, ідіть далі і не звертайте уваги. Уникайте усілякої бійки. Самозахист марний, оскільки викликає ще більшу жорстокість».

(Порада комісара західноберлінської поліції своїм землякам).

«То цілковита неправда, що все, що говорить Ніксон,— брехня. Коли друг нашої сім'ї Ніксон задумує щонебудь важливе, він завжди питає мого чоловіка, яка моя думка про це».

(Марта Мітчел, дружина міністра юстиції США).

Віктор ЛАГОЗА

БАЙКА

НЕЗАВИДНІ СПРАВИ

— Ну, як іде життя, Кіндрате?

— Та як тобі сказати, брате?..
Усе немов на висоті —
Будуємо садочок для малечі.
Лише біда — щось ниє в животі
і ломить плечі.

— Дива! Чого ж ото воно?..

— Тому, що часу
Не маємо запасу.
Засклили, скажемо, вікно.
Аж гульк — воно не просте,
Четверте там чи шосте —
Десяте!..

— То й що ж, Кіндрате?..

— У тебе що, не голова — соломи куль,
Чи, може, змалечку вона опухла?..
Адже то цифра кругла —
Кінчається на нуль.

В такому разі, брате, личить
Не нидіти, як пень, —
Склярів відзначить треба, возвеличить.
Ото й скидай з рахунку день.
А там, дивись, поволеньки, потрошку
Прибили у паркані соту дошку.
Оркестр?.. Та ні, але хоч бубон та гармошку.
А там ще — свята, вихідні...
Як бачиш, справи незавидні —
Щораз тижневий план мені
Вкладать доводиться у три дні.

— Стривай!.. Куди?..
— Біда!
Он на десяту крокву з того боку
Нечиста сила принесла сороку...

— То й що ж?
— Повалить!..
А за таке ніхто не хвалить.
Ось відсвяткуємо, тоді й нехай собі сіда.

м. Харків.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне Агентство Перця

ЗАВБАЧЛИВІСТЬ

Звичайно, хлопець чи дівчина, які б мали розмір голови 60, — явище не дуже розповсюджене. Але природа щедра на несподівання. Цілком вірогідно, що завтра почнуть народжуватись геніальні діти саме з такими головами. На цей випадок Чернівецька трикотажна фабрика № 2 випустила партію дитячих шапок. Розміри 52 і 54, які зазначені у ярликах, якраз і відповідають розмірам 58-му і 60-му.

ВИНЯТКОВИЙ СЛУХ

Житель села Бухни на Вінниччині Незатуливухо у тиші своєї хати несподівано почув, як радіо прошепотіло: «Увага, говорить Погребищенський радіовузол». Як стверджують місцеві жителі, Незатуливухо має такий винятковий слух, що чує, як риби у воді розмовляють.

ТИСЯЧА І ОДНА...

Село НИЖНІЙ ВЕРБІЖ Коломийського району Івано-Франківської області. З метою кращого обслуговування населення на місцевому хлібозаводі почали запікати у хліб предмети, які можуть знадобитися у господарстві: мотузки, дріт, гноти для гасових ламп... Покупця мільйонної хлібини чекає приємний сюрприз — запечена у буханку ціла гасова лампа.

Є ГАРЯЧА ВОДА!

КРИВИЙ РІГ. (Кор. ТАП). Липнева спека так нагріла воду, яка зібралася під час останніх дощів у канавах, прокопаних трестом «Криворіжбуд» для майбутньої теплотраси, що трест вирішив припинити усякі роботи на цій дільниці. І слушно: жителі мікрорайонів імені Кірова та імені Карла Маркса, які три роки з таким нетерпінням дожидалися гарячої води у своїх квартирах, тепер можуть вільно черпати її з прокопаних трестом канав!

ХОРОБРИЙ ЗАЄЦЬ

(БАЙКА-ЖАРТ)

Біжить Лис
Через ліс —
В байрак поспішає,
Аж — Зайча
З-за куща,
Стежку заступає.

— Гей, ти... Лис,
Зупинись! —
Пищить косооке,—
Дай карбованця —
Й котись
На чотири боки!

Затрусивсь
В гніві Лис:
— Ах ти, словоблуде!
Ану, цить!
Бо умить
Шмаття з тебе буде!

А Зайча —
До куща:
— Ану, підійди-но...
Враз я шкуру твою
На пеньок надіну.

Хижий Лис,
Злий, як біс,
Кинувся до Зайця,
Щоб таки
На шматки
Розметать зухвальця.

Аж тут Вовк
Зубом — цок:
— Не роби дурного...
Бач, конаю...— простогнав
З рівчака до нього.—

Відійди
Од біди...
Бо Зайча те
Хитре...
Там збирає... за кущем
З Левом... на півлітру.

Володимир ВОВК.

Мал. Б. СТАРЧИКОВА

— Спасибі шефам, такий верстат подарували, що по заготівлі металобрухту наша школа вийде на перше місце!..

На крилах фантазії

Цікава річ — людська уява. Крилата, як птах. Скажімо, той же Жюль Верн. Сидів собі в кабінеті, а подумки — де тільки не побував: і двадцять тисяч льє пройшов на підводному човні «Наутілус», і мандрував на повітряній кулі. Фантазія — сила!

У тов. Зайцева — завідуючого вантажно-розвантажувальною контейнерною площадкою станції Краматорськ — теж уява дай боже. Заплющив якось очі — і бачить внутрішнім зором: із дальніх країв прибуває на станцію вагон з лісом. Це видіння ясновидець негайно матеріалізував у телеграфні рядки: «Слов'янському міжколгоспбуду. На вашу адресу прибув ліс, один вагон. Організуйте розвантаження. Зайцев».

Будівельники не барилися: одразу зняли кран з найближчого об'єкта, організували бригаду, два панелевози — і алюр три хрести на станцію.

Прибули, а лісу, виявляється, нема. Станція є, товариш Зайцев є, а лісу — катма. Ще шумить десь віттям у своїх природних ареалах.

Міжколгоспбудові прогулянка влетіла в копієчку. А ясновидцеві — хоч би що. Сидить собі у конторі, зосереджений, як йог, і силою інтелекту викликає нові видіння.

Л. ЯНИШ.

Донецька область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

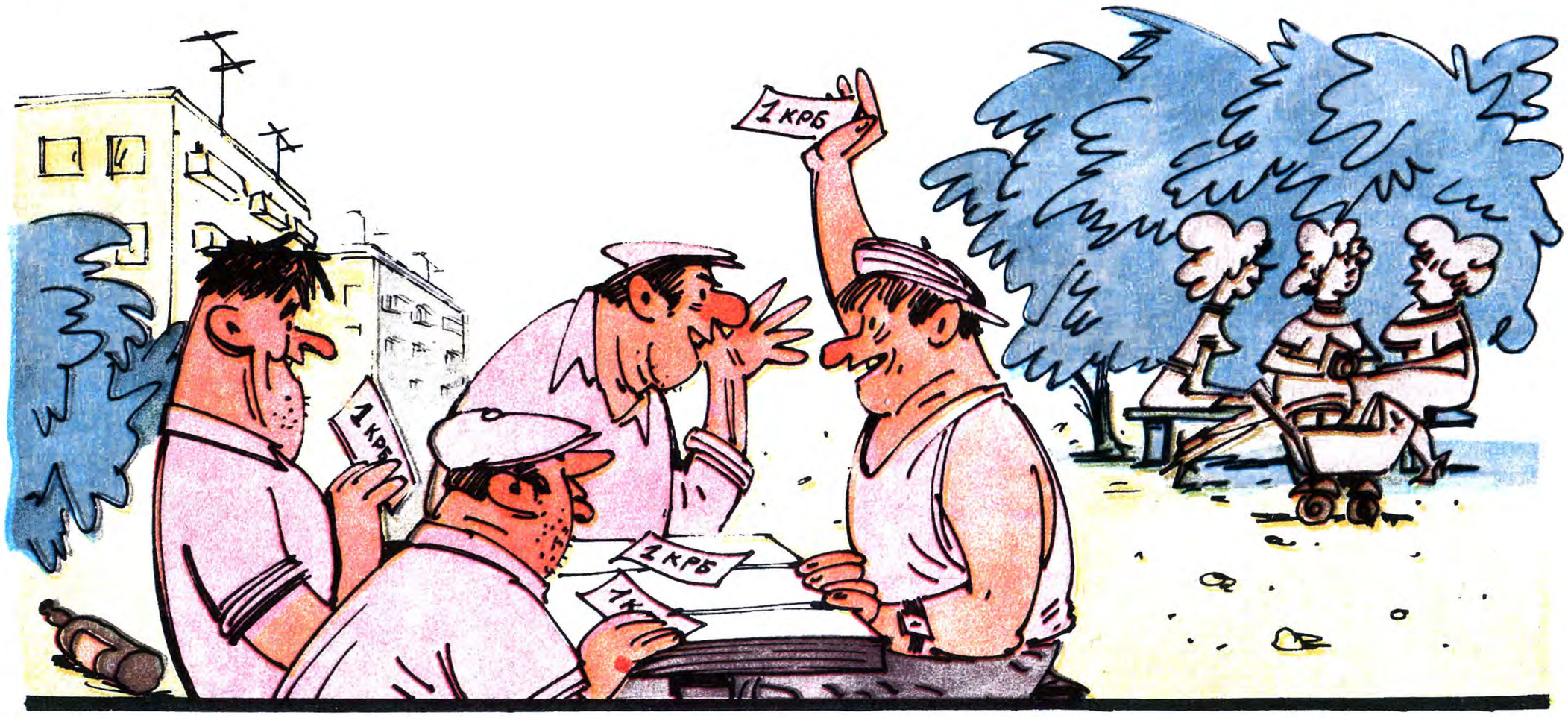

— Бий сильніше, щоб жінки думали, що ми в «козла» ріжемось.

Редакція втрутилась...

До анонімних листів у редакції звикли. Анонімні листи особливих емоцій не викликають. Стихійна статистика довела, що дев'ять з десяти анонімних листів — то підла брехня і наклеп, а десятий... Про десятий мовою офіційних паперів можна сказати, що «факти, наведені в листі, частково підтверджуються».

Ні, немає віри в редакціях анонімним листам.

Але лист, на обліковій картці якого в редакції поставили № 8687/6, не був анонімним. Він мав зворотну адресу і підпис: Житомирська область, м. Користишів, вул Назаренка, 7, Наумова Зінаїда Миколаївна. І цей лист, висловлюючись високим журналістським стилем, покликав нашого кореспондента в дорогу. Кореспондент мав намір рятувати сім'ю, що розпадається, а якщо це йому не вдасться, хоча б врятувати від жорстокого терору беззахисну — Наумову Зінаїду Миколаївну, котру невпинно і послідовно тероризує чоловік — Наумов Михайло Дмитрович.

В уяві кореспондента Михайло Дмитрович виростав у такого собі сучасного «синю бороду» з добре розвиненими нахилами до насильства і садизму.

Посудіть самі, М. Д. Наумов, як зазначено в листі, не просто ординарно пиячив і дебоширив, а систематично бив жінку і дітей важкими предметами, виламував у домі двері, а в апофеозі почав чіплятися до дорослих доньок з мерзенними пропозиціями.

Кожний рядок листа просякнутий сльозами, кожне слово пропікає папір, закликає, умовляє, благає допомогти.

І ось кореспондент у Коростишеві.

Тут поставимо попередню крапку. Тут хай кореспондент помовчить. Хай сусіди Наумових скажуть своє слово. Сусідам, їм видно. Під боком у них все це робиться. А сусіди сказали таке:

Ляшенко А. І.:

— Цього не може бути. Це наклеп. Це чергова витівка Зінаїди. Хоче звільнитися від свого чоловіка, а нажите майно і дім забрати собі. Категорично заявляю, що Наумов не міг цього зробити!

Сучкова М. Г.:

— Наумов користується авторитетом. Веде себе достойно, горілки не вживає. Не вірю, щоб він поводив себе так. Зінаїда хоче позбутися його і продати дім.

Летуча В. Ф.:

— Жили ми з Наумовими в одній квартирі, поки вони дім не збудували. Чесний, працьовитий. Зінаїда ніде не працювала. Спала та брехні розводила. Хоче, щоб Наумов будинок залишив, а сам пішов.

Летучий Г. П.:

— Брехня все це!

От вам неофіційні свідчення, а ось офіційне.

Характеристика з місця роботи, де працює М. Д. Наумов, підписана начальником Коростишівського шахтоуправління т. Адоєвцевим і секретарем парткому т. Рафальським:

«Наумов М. Д. зарекомендував себе з найкращого боку: дисциплінований, працьовитий, член бригади комуністичної праці. Екіпаж його ескаватора постійно виконує і перевиконує план. За хорошу роботу нагороджений орденом «Знак пошани», неодноразово нагороджувався грамотами, заносився на Дошку пошани. В побуті скромний...»

У Коростишівській районній прокуратурі добре знають «справу» Наумова. В обласній теж.

Наумов після наклепів Наумової півроку ходив і їздив від прокуратури до прокуратури і доводив, що він «не верблюд».

Слідчий районної прокуратури т. Сизенко пояснює:

— Все це вона з корисливою метою робить. Хоче чоловіка в тюрму посадити, а дім привласнити. Тут прецедент був. Один, з дозволу сказати, батько власну доньку згвалтував і сів на п'ятнадцять років. Наумовій цей випадок до душі припав, вирішила вона власного чоловіка в подібній мерзоті звинуватити. І пише скрізь, і пише, і пише...

Пише... В листі до редакції вона пише-благає, вмовляє редакцію втрутитись. Редакція не залишилася глухою до її благань і, як бачите, втрутилась. Було б непогано, щоб і з свого боку втрутилась Коростишівська райпрокуратура. Щоб дістала з арсеналів наших кодексів ті статті, де йдеться про брехню та наклеп. Щоб Наумова десятому заказала:

— Не паплюж чесних людей — раз! Не мороч людям голови — два!

Г. ЛОЗУН.

РОЗПОДІЛ ШТАНІВ

Сталася у Білій Церкві не так дивна дивина, як превелике чудо. Директор місцевої фабрики «Хімчистка» тов. Дормідонтов здав на свою ж таки рідну фабрику свій рідний костюм на предмет пофарбування. Здав та й байдуже собі — все, мовляв, буде гаразд. Аж воно ні. Минає місяць — ні штанів, ні піджака. Жде він другий місяць, жде третій, четвертий... Зайшлося й на п'ятий.

Врешті не витримав та й розсердився, та й здійняв галас.

А йому на фабриці, на керованій ним же фабриці, спокійненько кажуть:

— Ніякого ви костюма, сиріч піджака і, пробачте, штанів, нам не здавали.

— Як це не здавав?! — обурився директор.— Ось у мене й квитанції є.

А йому відповідають:

— Облиште жарти, ваше замовлення до нас не надходило...

— Стоп, стоп! — скаже читач.— Такого дива-чуда з директором фабрики на його фабриці не може статися. Це вже фантастика.

І читач таки має рацію. Такого справді не було. І, може, жаль, що не було... А чудо все-таки було. Тільки ось яке.

Михайло Кирилович Козленко, залізничник із станції Тетерів, 15 січня цього року здав у місцеву побутову майстерню свій костюм на пофарбування. Він знав, що подібні майстерні саме для таких послуг і створені. Не знав він тільки одного: що згідно, як кажуть, із відомчим розподілом праці його костюм потрапить до Білоцерківської фабрики «Хімчистка».

Якби знав — не здавав. Це б йому обійшлося дешевше. Не так матеріально, як морально.

Так ото він, Михайло Кирилович, і ждав свого костюма не один місяць. Довелося йому звернутися до бородянської районної газети «Вперед» зі скаргою. На його щастя, у редакції сиділи не якісь черстві «хіміки», а люди добрі: одразу взялися допомогти землякові. Написали листа до колег у Білу Церкву, у редакцію газети «Ленінський шлях». Мовляв, з'ясуйте, друзі, в чому річ. Виявилося, що і в цій редакції люди не черстві.

Почалися у колег перетрактації з фабрикою. А їм відповідають: «Щоб розібратися, треба знати номери квитанцій. Тоді побачимо, чи розподіляли нам ті штани і той піджак». Щоправда, директор фабрики вважав, що замовлення Козленка до них взагалі не надходило.

Бородянці не забарились повідомити номери: 396596 і 396597. А їм знову відповідь: костюма не вдалося знайти.

Словом, довго про це розповідати. Скажемо тільки: справедливість, врешті-решт, заторжествувала. Та як заторжествувала! Хоч смійся, хоч плач, хоч сердься, хоч скач.

Костюм залізничникові повернули: штани пофарбовані, піджак — ні. Весь костюм перем'ятий, ще й холоші порвані...

Отакий сервіс по-білоцерківському! Це вам не салат по-білоцерківському, який таки відзначається непоганою якістю.

Цікаво все ж одне: чи це як виняток такий трапунок стався, чи... А втім: поживемо — побачимо.

А. ГРЕК.

P. S. Пожили. Побачили. Квитанцію № 374246, яку мешканцеві тієї ж станції Тетерів видали за прийняту до тієї ж фабрики «Хімчистка» нейлонову сорочку. Квитанцію видали в листопаді 1969 року! А сорочки не видали й донині. Так що, як бачите, такі речі на фабриці — не виняток.

А. Г.

●

Дали перцю!

Консиліум медичних працівників за участю представників партійних і радянських органів відбувся у Заболотівській лікарні Снятинського району Івано-Франківської області.

Він точно визначив, що пацієнт — головний лікар цієї ж лікарні Галан В. Д. серйозно захворів на бюрократизм, зазнайство з різко вираженими симптомами горлохватства. (Сигнали про недугу Галана В. Д. надходили і до Перця).

Консиліум одностайно дійшов висновку, що специфіка хвороби Галана В. Д. вимагає негайної ізоляції його від колективу.

Як повідомили редакцію, Івано-Франківський облздороввідділ повністю погодився з висновками і рекомендаціями консиліуму і своїм наказом від 5 травня ц.р. за порушення принципів керівництва звільнив т. Галана з посади головного лікаря.

До 80-річчя
ПЕТРА ЙОСИПОВИЧА ПАНЧА —
патріарха української радянської літератури

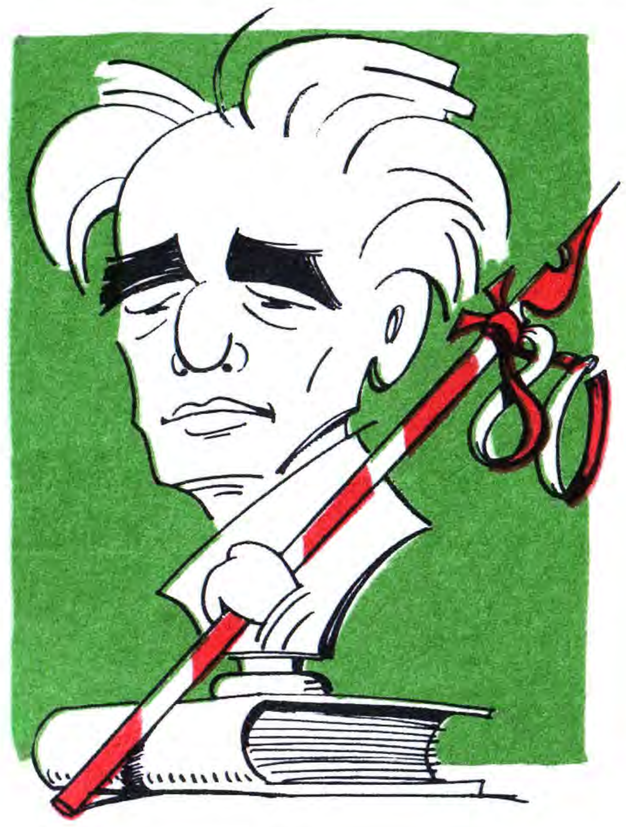

Вельмишановний патріарше!
Прийміть вітання щире наше...,
Щоб Ваше золоте перо
Ще роки й роки любо-мило
Письменству красному служило
На славу, радість, на добро.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Геть повитягалися руки, перекособочилися плечі у Марії Іванівни Рішко — завідуючої Драчівським дитячим садком Хустського району Закарпатської області. Ще б пак! Кожного дня ношу за ношею власними руками перенести. А в ноші ж не вата, а продукти харчування.

Доки з дитсадка допреш додому — перекособочить. Часом, правда, родичі підсобляють. Але то не завжди.

Отак і мучилася Рішко, доки жителі села того не помітили та не написали листа Перцеві.

Завідуючий Хустським райвно т. Юраш повідомив редакцію, що факти підтвердилися. За крадіжку продуктів харчування Рішко М. І. з посади завідуючої дитячим садком знята.

Мал. Й. КОГАНА

Без слів.

ГУМОРЕСКА

Ерудит

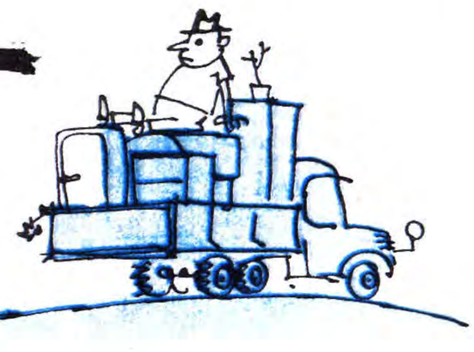

Мені дали кімнату в загальній квартирі. В центрі міста. Будинок стояв осторонь вуличного шуму. А я так люблю спокій!

До душі припали й сусіди — активіст квартального комітету Петро Гордійович і його дружина Марія Кіндратівна. Люди поважні, статечні.

Щоб відзначити знайомство і моє новосілля, ми перехилили по маленькій і пили чай з домашнім печивом. Тоді то я дізнався, що мій сусід колекціонує голоблі і виступає з лекціями по лінії товариства «Знання».

Ранком ми зустрілися з Петром Гордійовичем біля ванної.

— Ну, як ваше самопочуття на даному етапі історичного розвитку? — запитав сусід.

— Відмінне! — відповів я.

— А як сон у світі вчення Павлова про повне гальмування кори головного мозку?

— Спав сном праведника,— відбувся я жартом і поспішив до умивальника. Намилив лице і подумав: «Мій сусід з гумором чи з завихреннями?»

Вночі, коли я уже задрімав, Петро Гордійович постукав у двері.

— Вибачте, будь ласка,— сказав він, не включаючи світла.— Ви можете пояснити мені різницю між сегрегацією і апартеїдом? І до речі: хто жив раніше — Геракліт чи Арістотель?

Зібравшись з думками, я відповів на перше запитання, а з давньогрецькими філософами вийшла осічка. Петро Гордійович порадив частіше заглядати в історичні довідники і побажав доброї ночі.

Заснути мені, правда, не довелось: до самого ранку стояли перед очима бородаті філософи стародавньої Еллади. На роботу я пішов з важкою головою. Кілька разів навіть задрімав за столом, але будили телефонні дзвінки.

Дзвонив і Петро Гордійович. Нагадавши, що відомості про Арістотеля і Геракліта йому потрібні сьогодні увечері, сусід просив дізнатись протягом двох днів, чому цар Авгій так довго не вичищав своїх конюшень і що це за ложе, що зветься Прокрустовим. А до найближчої середи уточнити, чи справді Наполеон мав нежить перед битвою під Ватерлоо.

Після роботи я помчав у бібліотеку і просидів там добрих три години. Крім того, я на всякий випадок підготував довідку про єгипетського фараона Аменхотепа IV і про вавілонського царя Хаммурапі. Петро Гордійович залишився задоволений мною.

— От якби ви дістали таку довідочку про теорію відносності Ейнштейна,— сказав він.— Популярно, знаєте, саму суть.

Прощаючись, запитав:

— Завтра по рибку чи в ліс? Адже субота.

— Ні,— поспішив я з відповіддю, боячись, щоб сусід не причепився за компанію. І це була моя тактична помилка.

— От і чудово! — засяяв Петро Гордійович. — Тоді відразу ж після сніданку прошу прослухати мої нові лекції. Їх усього дві, години на півтори кожна. У товаристві з їх змістом ще не ознайомились, і я випробую на вас.

Мені вдалось умовити сусіда обмежитись однією лекцією, а другу перенести на неділю.

Настав суботній ранок. Петро Гордійович розклав на столі папери і, втупивши погляд у стелю, глибокодумно прорік:

— «Чи був початок і чи буде кінець життя на Землі?» — така тема нашої лекції.

Слухаючи нескінченні цитати, взяті з різних джерел, я думав: «Чи буде на Землі кінець життя, судити не берусь, а для мене він уже, здається, настав».

І точно. Відтоді не мав я спокою ні вдень, ні вночі, ні в будні, ані в свята. Петро Гордійович чатував на мене щоранку перед роботою і щовечора після неї. За якийсь місяць я прослухав загалом понад п'ятдесят лекцій на найрізноманітніші теми — починаючи з традиційних «Про любов і дружбу» та «Виховання дітей у сім'ї» до ультрасучасної «Інформація та кібернетика».

Тоді-то я і вирішив утікати. Всього два дні було потрібно, щоб оформити обмін квартири. В бюро, що відає обміном, сказали:

— Є кімната, на яку ніхто не хоче мінятись ось уже три роки. Це в приміській зоні, на першому поверсі, з вікном, що виходить на подвір'я каменедробильного заводу.

Я одразу згодився. Працівники бюро переглянулись між собою і виписали ордер з швидкістю, якої я не помічав до цього в подібних установах.

Дізнавшись про мій переїзд, Петро Гордійович довго чухав лисину, а потім промовив скрушно:

— Дуже шкода... Більше десяти сусідів пережив я в цій квартирі, а такого симпатичного ще не було. Що характер, що ерудиція...

І уже вслід машині, на якій я виїжджав, він гукнув:

— За вами боржок: теорія відносності і нежить Наполеона!

Анатолій ГАЛАТЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Обіцяли вивезти свіжими, а тепер тільки маринують...

УРАЗЛИВА П'ЯТКА

БУДЕМО відверті: почалося це не вчора. І не позавчора. Ще в античному світі знали, скільки прикрих несподіванок таїть у собі справа, не доведена до кінця. Фетіда, купаючи Ахіллеса, забула помити всього-на-всього п'ятку свого улюбленого чада, а що з цього вийшло?

Неуважність богині збагатила людство ще одним красивим міфом, але, як відомо, дуже дорого обійшлася Ахіллесові.

А втім, бог з ними, з отими міфічними богинями та їх синами.

Не про них мова.

Мова — про інших.

Про Григорія Яковича Коваленка, наприклад.

І не так про нього, як про управління, що його він очолює.

Хороше управління, сказали б ми, але дуже боїмося, що перший-ліпший новоселець може нам заперечити.

— Хороше? Не те слово. Прекрасне управління! — може він проголосити. — Вся краса його чудова у мене на виду!

І, безперечно, матиме рацію. Бо куди б сьогодні не глянув хмельничанин, у який би він бік не повернувся, звідусіль йому посміхаються веселі вікна новеньких, надзвичайно привабливих багатоповерхових житлових будинків.

Переважну більшість з них спорудило Хмельницьке будівельне управління «Житлобуд», кероване т. Коваленком. Спорудило людям на радість.

А люди, звісно, на радощах багато чого не помічають. Прозрівати вони починають пізніше, — як-от, приміром, новосели з будинків №№ 2, 4 і 6 по вулиці Куйбишева. Або ж мешканці нових будинків № 8 та 12 по Старокостянтинівському шосе.

— Де ж дитячі майданчики, що були запроектовані? — допитуються вони тепер у начальника будівельного управління «Житлобуд». — Де клумби, газони, які ви мали спланувати перед нашими будинками?

Забув Григорій Якович про газони. І про клумби забув. І про дитячі майданчики. Як тільки зіпхнув об'єкти приймальній комісії, так зразу-ж усе це в нього з голови й вилетіло. І так далеко залетіло, що електронним телескопом і то вже, мабуть, нічого не розглянеш.

— Подумаєш, газони! — знизують плечима новосели будинку № 14 по тому ж таки Старокостянтинівському шосе. — І без них прожити можна!

А й справді, живуть мешканці цього будинку без газонів і дитячих майданчиків ще з 1967 року — і нічого. Не дуже на це ремствують. Замість газонів і клумб вони мають вічну зелень у своїх квартирах. Протягом усього року у них цвітуть стіни, бо поміж цеглинами просочується дощова вода.

Чому вона просочується?

А все через те ж саме — через забудькуватість начальника будівельного управління. Забув обличкувати дім, як це треба було зробити за проектом.

Але, знову ж таки, надмірно хвилюватися з цього приводу не варто, бо в будівельній практиці ще й не такі факти відомі. Відомо, наприклад, що на Зарічанському масиві в 16 нових будинках так настелено дахи, що дощова та снігова вода вільно проникає в квартири. А що з того?

Та — нічого.

Як запевняють місцеві криміналісти, за такі мокрі діла ще нікого до судової відповідальності не притягали. Принаймні, нікого з будівельників того управління, яким керує Григорій Якович Коваленко.

Бо ж саме воно ці дахи стелило. Геть усе зробило, як передбачено будівельною наукою, от тільки про сущу дрібницю забуло — про гідроізоляцію...

Ще одну дрібницю це ж управління випустило з уваги, коли клало фундамент під будинок № 78/2 по проспекту Миру. Чогось у той фундамент недоклало, якоїсь, кажуть, мізерії. А між тим, вона — ота мізерія — спричинилася до того, що усі сім'ї, які мешкають на першому поверсі, почувають себе, наче на екранах телевізорів — у стінах санвузлів, кухонь і кімнат появилося стільки широченних щілин, що навіть люди, не дуже цікаві, мають можливість спостерігати життя цих сімей в усіх його інтимних проявах...

Ну, звичайно, щілини можна заліпити. Можна усунути й інші — згадані й не згадані — будівельні недоробки. Але, їй-право, непогано було б, якби ці вразливі «п'ятки» пообмивали ще до заселення.

А ще краще було б, якби будівельники в своїй повсякденній діяльності не повторювали помилок міфічної богині Фетіди. Та й до того ж, будівництво жител — справа дещо складніша, ніж купання малят. Отож робити її не обов'язково треба побожому.

Можна — й по-людському!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Хмельницький.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

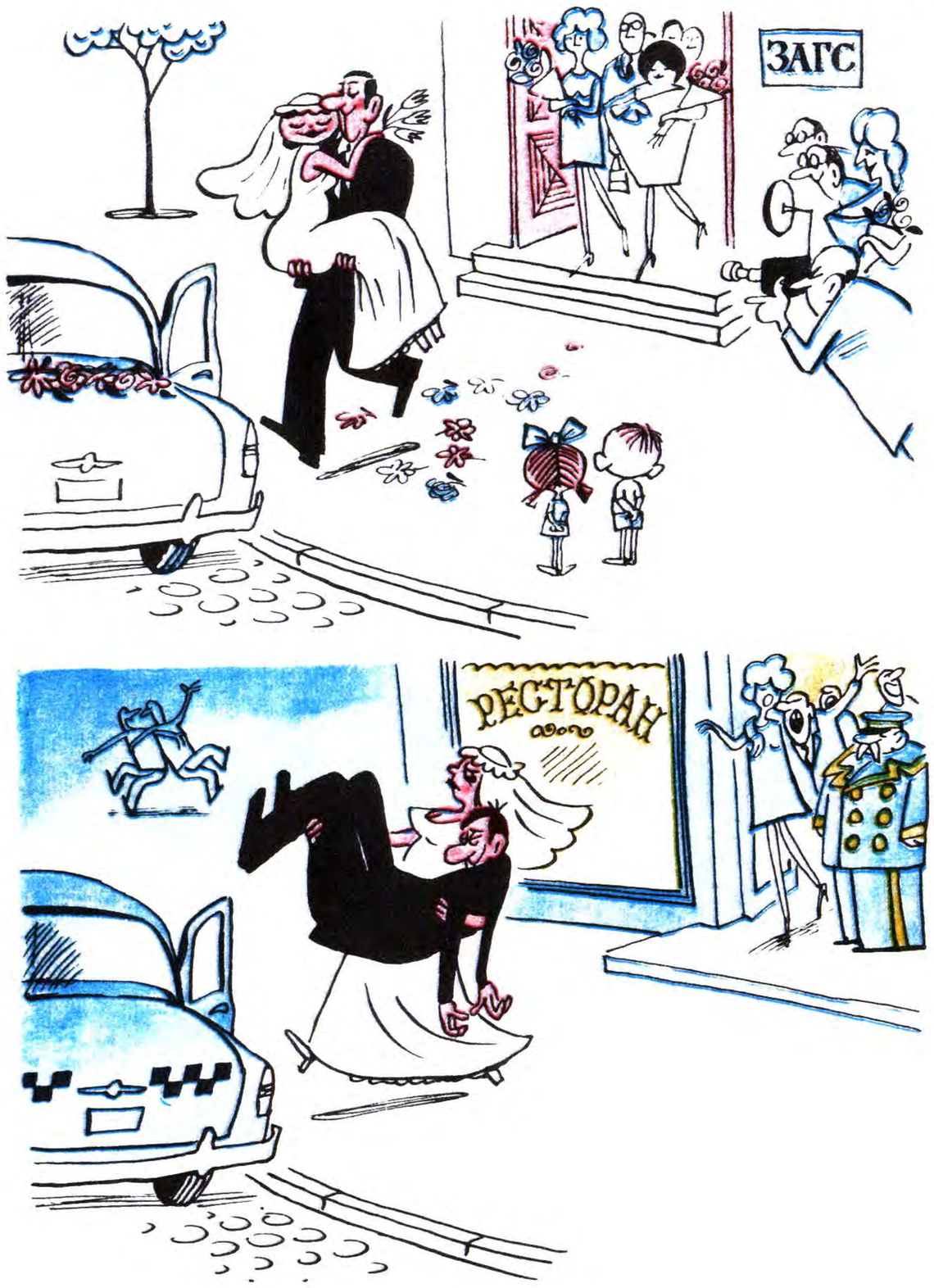

Без слів.

На зарядку — по порядку!..

Спортивний бюлетень Перця

ЗАГНАЛИ В ЛУЗУ

У Сліпчинській середній школі (директор В. Т. Ярощук, учитель фізвиховання А. А. Онищук) є спортивний зал, необхідний спортінвентар, але ця матеріальна база не використовується. Зал для занять не підготовлюється, штукатурка тут оббита, завжди брудно, валяються недокурки. Учні приходять на уроки фізкультури у чоботях, грають в більярд чи пінг-понг, а на турнік лізти не хочуть...

(З листа дуже єхидного дописувача).

Дивакуватий дописувач нам попався. «На турнік не лізуть» — пише. Звичайно, не полізуть, коли вони в чоботях. Важко ж це дуже: і підтягуватися, і «сонце» крутити. Та й чобіт з ноги (чи одразу з обох) злетіти може і по штукатурці вдарити чи по шибці. Куди краще пінг-понг — настільний теніс. Це вже спорт. Про що ж мова? Грають же діти. Отже, спортінвентар використовується. Використовується і розвиває: руки, плечі, ноги (навіть у чоботях), поперек і всі інші частини тіла. Жаль, що на всю школу лише один стіл. Усіх учнів ним не охопиш. Ми не проти пінг-понга, як отой єхидний дописувач. Нехай грають. Організовуються в секції і, як кажуть, готують із себе майбутніх майстрів чи кандидатів. Але коли справа доходить до того, що комусь на бруси лізти важкувато чи не хочеться, і він береться за пінг-понг, то тут уже і єхидний дописувач має рацію.

Далі дописувач нас запитує (і теж єхидно): чи ви чули, щоб у школі грали в більярд? І це так у листі подається, ніби там учні замишляють вчинити якийсь злочин. Або ще: в залі брудно, оббита штукатурка, валяються недокурки. Так питається, а де ви бачили хоча б одну більярдну, щоб там не було брудно. Що ж вимагати від Сліпчинської середньої школи? Та й коли говорити відверто, то нічого поганого я в тому більярді не бачу. Дописувач гадає, що більярд взагалі відношення до фізкультури не має. А якщо вже купили? Куди ж його? Викидати? Придбали, то й використовувати треба. «В шкільну програму не входить. Спортсменів-розрядників на ньому не вирощують»,—пише товариш дописувач. А даремно. Значить, чогось не врахували, не доробили, не додумали, бо як на мене, то більярд це така гра, яка нічим не поступається, скажімо, стрільбі з малокаліберки. Тут вам і точність, і прицільність, і набите око (мається на увазі не києм), і тверда рука. Більярд над малокаліберкою має ті переваги, що для нього не потрібно спеціально обладнаного приміщення, «каптьорки» для зберігання гвинтівок і набоїв. У більярді ніхто нічим не ризикує, окрім, звичайно, програшу.

Більярд — краще й за турнік. На нього не потрібно лізти. Під нього, правда, лізти іноді доводиться (як програєш), але щоб на верхотуру та ще й крутити якесь там «сонце», ризикуючи скрутити собі в'язи, — цього, на щастя, не треба.

Більярд — ліпше й від каната. Бо не обов'язково дертися аж до стелі, витягувати руки, ноги. Єдиний раз, коли більярдист тягнеться до стелі, — це тоді, як

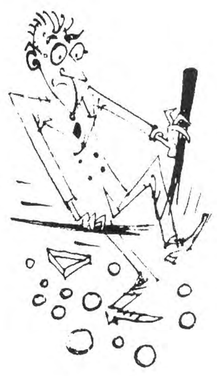

крейда кінчиться і кий ковзає по кульці. Тоді непогано стати на стіл і києм поштурхати штукатурку над головою.

І взагалі, якщо глянути в корінь, то кому той спорт у школах потрібний. Там же — діти. А їх заставляють через різні «козли» стрибати, штовхати ядра, кидати списи, гранати, диски. (А як у голову кому попадеш?). А яка приємність, захекавшись, по стадіону гасати! Що не кажіть, а більярд і пінг-понг таки безпечніші і приємніші.

Я особисто згодний і з тими педагогами, котрі кажуть:

— З спорту вам, діти, хліба не їсти. Учіть хімію, алгебру, а спорт — це не основне. Спорт — це нагрузка.

Згоден: спорт — не основне. Хоч, правда, для загального фізичного розвитку, для здоров'я людського й та «нагрузка» — необхідна річ. Але якщо в Черняхівському районі взяли курс на хімію, фізику та інші потрібні предмети, то їм на місці, мабуть, видніше.

Директора Сліпчинської школи товариша Ярощука В. Т., судячи з усього, той спорт не дуже цікавить. Принаймні до таких висновків ми дійшли, побувавши в цій школі. Хоч із так званих основних предметів (тут треба віддати належне) школа у районі не пасе задніх, та от спорт... Ну, не основний же предмет.

Такої ж справедливої думки дотримуються й у райвно. А за облвно й говорити нічого. У ті дні, коли ми побували на Житомирщині, облвно розіслало комісії по школах. Виявилося, що до шкільного спорту жоден член тих комісій відношення не мав.

Щось подібне до Сліпчинської школи твориться і в черняхівських середніх школах № 1 (учитель фізвиховання І. Г. Зубенок, директор К. П. Гладиш) і № 3 (учитель В. Є. Донцов, директор В. П. Малиновський). Є спортивні зали, гімнастичні майданчики, спортінвентар. Але нема більярда. Як на мене, то я радив би їм той спортінвентар, що не використовується за призначенням, теж обміняти на більярд. Хай грають діти. Хай заганяють «свояки» в лузи. Бо ж спорт, як бачите, тут уже загнали — в дальній темний куток.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Черняхівський район
Житомирської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

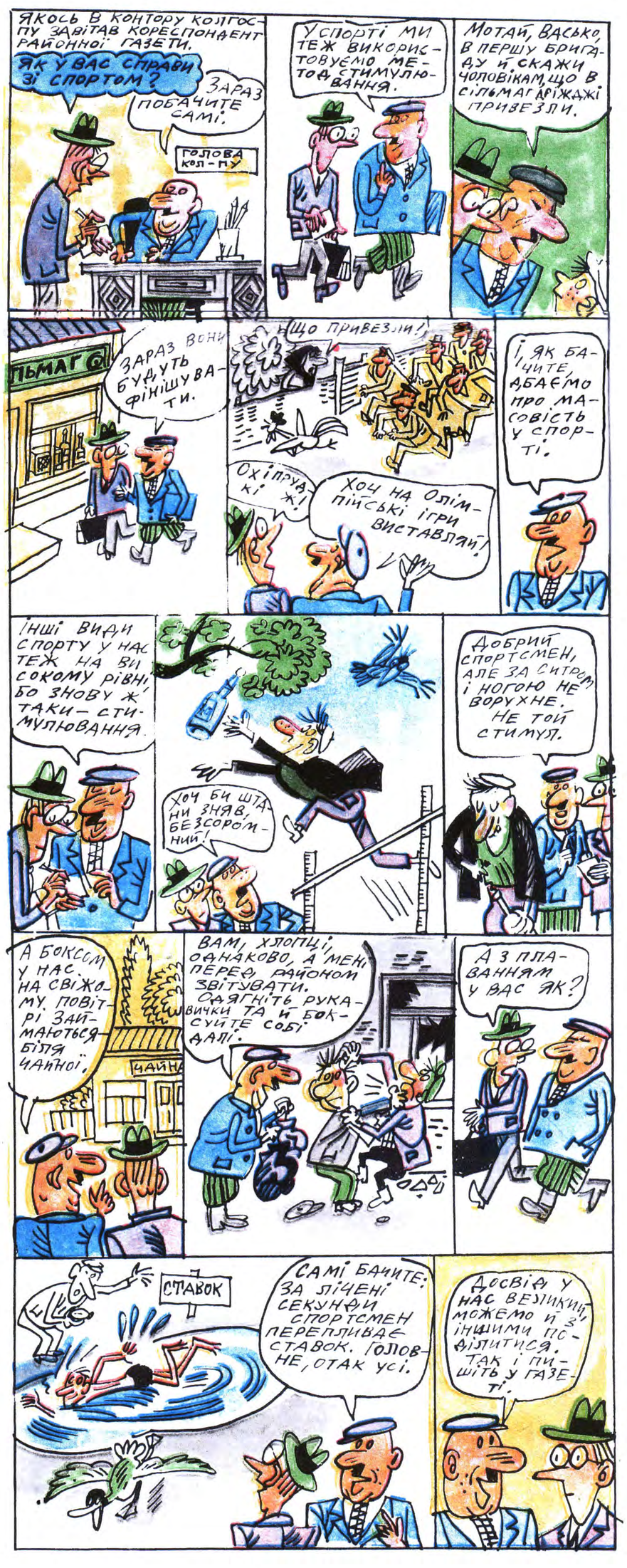

Без слів.

СЛОВНИК допитливих спортсменів

АТЛЕТ. Слово походить від давньогрецького athlon (нагорода на змаганнях). Атлетом тоді називалася людина, що здобувала спортивний приз. Та поступово зростала невідповідність між кількістю нагород і претендентів: призів чомусь завжди було менше. Тому, щоб нікого не ображати, вирішили називати атлетами всіх, хто може пред'явити на першу вимогу пристойний комплект м'язів.

Згодом атлетів поділили на легко- і важкоатлетів. Та і в легкоатлетів не таке легке життя, як декому може здатися. А коли важкоатлети підіймають штангу вагою в 600 кг, іноді й не скажеш, що їм важко... А все-таки вірно робили елліни, коли називали атлетом лише того спортсмена, який здобув приз!

БАСКЕТБОЛ. Хоча ця назва прийшла до нас з англійської мови (basketball — «м'яч у кошику» або «кошиковий м'яч»), але грають у баскетбол однаково завзято і в Принстоні, і в Прилуках, і в Канзасі, і в Козятині. «М'яч у кошику» — не те, що «кіт у мішку»: все ясно і все видно. Ясно, зокрема, що справжній баскетболіст бігає, як Валерій Борзов, має окомір Робіна Гуда і стрибає на рівні учнів Віктора Лонського.

Своїм корінням баскетбол сягає в Давню Мексику, де ще 3000 років тому майянці винайшли «тлачтлі» — гру, в якій теж кидали в кільце м'яч. Але тлачтлі мала одну трохи неприємну рису: в разі поразки капітану відсікали голову, після чого він грати вже не міг. Тому серед капітанів спостерігалася постійна плинність кадрів. Сучасні баскетболісти! Наскільки умови вашої гри приємніші за майянські! Сподіваємось, усвідомлення цього надихне вас на нові перемоги!

БУЄР. У XVIII столітті якийсь кмітливий голландський рибалка здогадався поставити свого човна на ковзани і помчав під вітрилами по льоду канала. Тому «буєр» (bóeier) — голландського походження. А буєрний спорт набув такої популярності, що деякі буєристи вже твердять: яхта — це буєр без ковзанів. Отака діалектика!

Цікаво, що писатимуть з цього приводу через 1000 років?

ВЕЛОСИПЕД. За твердженням філологів, слово «велосипед» — латинського походження: від «velox» (швидкий) і «pes» (нога). Тобто — «швидконогий». Та це, мабуть, якесь непорозуміння, бо всім відомо: ті машини походять не з Давнього Риму, а з Харківського велосипедного заводу.

Велосипед має цікаву властивість: в разі аварії він може сам їхати на своєму власникові (але вже не так швидко, як той їхав на велосипеді). Народилися велосипеди значно пізніше занепаду Римської імперії, але трохи раніше найстаріших авторів «Перця». Про це свідчить хоча б зневажливе: «винайшов велосипед!» — тобто осідлав тему, яку невтомний Олександр Ковінька вичерпав ще у 1923 році н. е. Отже, купуйте велосипеди марки ХВЗ!

ВЕРШНИК. Ось дуже влучна формула одного знайомого вченого: «Вершник — людина, яка любить їздити верхи». Лаконічно і вичерпно! Але дальші наукові дослідження припинені доти, доки не з'ясується ставлення до цього коней.

Порівняно з велосипедами, коні «ламаються» дуже рідко. І це добре. Бо тягти на собі коня до кінця дистанції зовсім не те, що нести велосипед.

Юрій ШАНІН.

НАШІ ЧЕМПІОНИ

Леонід ЛИТВИНЕНКО, чемпіон СРСР з десятиборства

Радіє рідна ненька —
Удавсь нівроку син:
Працює ж Литвиненко
За десятьох — один!

Володимир ГУЛЮТКІН, авіаційний інженер, чемпіон світу з вільної боротьби

Має славні перемоги
Трудові й спортивні.
Всюди техніка у нього
На високім рівні.

Віктор ЗАПОРОЖЕЦЬ, чемпіон СРСР з боксу

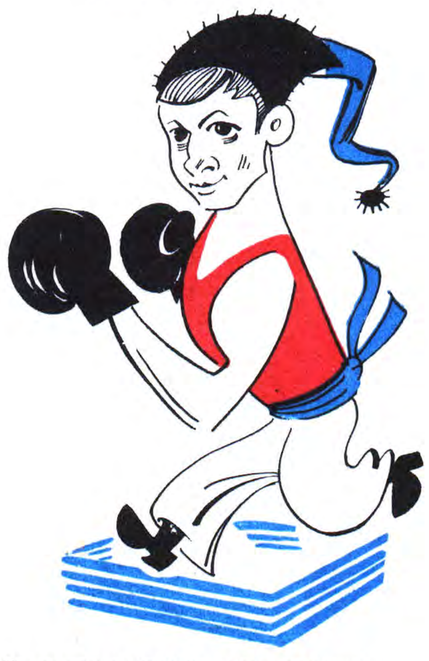

На рингу кожному дасть одкоша
І вийде у переможці.
Істинно запорізька душа
У Віктора Запорожця!

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Л. ГОРИЛОВСЬКОГО.

Сторінка для дітей

УПЕРТЕ СЛОНЕНЯ

Африканська народна казка

Жило в Африці слоненя. І було воно таке вперте, що ніхто не міг з ним зладити. Одного разу зібралась уся слонова сім'я погуляти.

— Ходімо, — сказав слоненяті батько слон.

— Не піду, — відповіло слоненя.

— Ходімо, — сказала мати слониха.

— Не піду, — відповіло слоненя.

— Ходімо, — сказали старші брати.

— Не піду, — відповіло слоненя.

— Ну, то ми погуляємо без тебе, — сказали слони й пішли.

Слоненя лишилося саме. А коли воно лишилося саме, йому страшенно закортіло гуляти з усіма. Тож воно дуже образилося, що старші пішли без нього.

— Коли так, — сказало, — не буду більше слоном.

Воно задумалось, ким же йому стати. І вирішило стати левеням. Слоненя кинулося на землю, задрало всі чотири ноги й почало дригати ними в повітрі. Як справжнє левеня.

Бігла мимо газель. Вона зупинилася на мить, подивилась на слоненя, злякалася і давай тікати.

Вона підкидала тоненькі ніжки і трясла ріжками.

— Ось ким я буду! — вигукнуло слоненя і пострибало за газеллю, як газель.

Вуха його тремтіли, наче листя банана на вітрі, а товсті ноги заплітались одна за одну. Незабаром від стрибків у нього заболіло все тіло.

«Зовсім не так воно й приємно бути газеллю», — подумало слоненя.

Та побачило на галявині мавп, які гралися у квача.

— Оця гра для мене! — вигукнуло слоненя. — Можна мені погратися з вами?

— Пограйся з нами! Пограйся з нами! — заверещали мавпи, та так голосно, що зовсім оглушили слоненя.

Не встигло отямитись, як мавпи почали гратись.

Ой, що це була за гра! Мавпи хапали його за хвіст, тягли за хобот, смикали за вуха. А слоненя, як не намагалось, не могло дістати жодної мавпи.

Скоро слоненя зовсім знесилилось.

— Не подобається мені бути мавпою, — сказало воно. І побігло геть.

Йшло слоненя, йшло і побачило папугу, що перелітав з гілки на гілку. Папуга був такий строкатий, що у слоненятка навіть в очах зарябіло.

— Тепер я, нарешті, знаю, що мені робити, — зраділо слоненя. — Я — літатиму!

— Починай, а я подивлюсь, — озвався папуга.

Слоненя зробило великий стрибок, але чомусь не злетіло. Воно гепнулося на землю і забило ногу.

Старий папуга нахилив на бік голову і глумливо подивився на нього одним оком.

— Просто тут розбігтися ніде, — сказало слоненя.

— Я покажу тобі, де можна розбігтися, — заохотив його папуга й повів слоненя на кручу, що над річкою.

— Дивися, — сказав старий штукар, підійшов до самої кручі, підстрибнув і злетів.

Слоненя теж підстрибнуло і... плюхнулося у воду. Вибралось воно на берег брудне, обліплене мулом і баговинням. А вибравшись, побачило, що поруч нього стоїть батько слон, мати слониха і брати слони.

Соромно стало слоненяті.

— Візьміть мене з собою гуляти, — сказало воно. — Я тепер завжди буду слоном.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

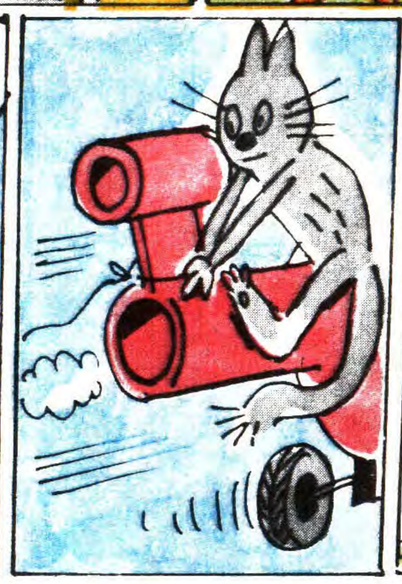

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Великі люди часто вражали сучасників різними дивацтвами. Але те, що примудрився вчинити видатний живописець дев'ятнадцятого сторіччя Микола Миколайович Ге, виходить далеко за рамки звичайних дивацтв. Це вже справжній феномен, який вимагає ретельного дослідження учених— спеціалістів із психології, парапсихології, телепатії та кібернетики.

Основою для такого дослідження може стати велика стаття «До 100-річчя з дня народження М. М. Ге» голови комісії по образотворчому мистецтву Чернігівського товариства охорони пам'ятників історії та культури В. Милосердової, яка вирішила прислужитися науці й обнародувала раніше не відомі унікальні факти з життя художника у цьогорічному 41-у номері обласної газети «Деснянська правда».

Оскільки статтю опубліковано «до сторіччя з дня народження», то не важко здогадатися, що М. М. Ге побачив світ 1871 року. Однак народився він не якимось там несвідомим немовлям, як може подумати недалекоглядний читач, а зрілим майстром портрета, пейзажу і сюжетної картини. Бо далі ми довідуємося з статті, що задовго до свого народження, а саме 1863 року він привіз в Академію мистецтв картину «Таємна вечеря», котра «принесла художнику великий успіх і звання професора історичного і портретного живопису». Як це йому вдалося зробити, минувши звичайну для всіх людей дев'ятимісячну стадію формування у материнському лоні, — загадка, що дає, повторюємо, нашим ученим прекрасні можливості для різнобічних досліджень.

Отже, Микола Миколайович з'явився на світ уже визнаним живописцем і навіть професором. Проживши в матеріалізованому вигляді лише кілька місяців, новонароджений професор уже влаштовує персональну виставку і навіть встигає побувати в Італії, де «мріє зустрітися» з Герценом. До В. Милосердової мистецька громадськість була, мабуть, введена в оману кимось із вискочок-невігласів, бо серйозно вважала, що в Італії Ге не мріяв, а просто зустрічався з Герценом, та ще й написав його портрет.

У п'ятирічному віці, — продовжує В. Милосердова вражати читачів своєю поінформованістю, — професор Ге поселився на Чернігівщині, де проводив велику громадську роботу, а через кілька років до нього на хутір приїздив Лев Миколайович Толстой (либонь, щоб подивитися на незвичайного вундеркінда).

Як і життя, таємничою була й смерть художника. Раніше всі думали — й навіть в енциклопедіях так зафіксовано, — що М. М. Ге помер 14 квітня. В. Милосердова називає іншу дату — 14 червня. Очевидячки, небіжчик з якихось причин іще 60 днів блукав по грішній землі, лякаючи перехожих, аж поки не упокоївся у своєму будинку. Але не повністю, бо й донині там зберігається «куточок пам'яті художника».

А раз так, слід негайно відрядити на Чернігівщину велику, добре оснащену наукову експедицію, яка повинна за допомогою найновіших засобів ретельно проаналізувати згаданий «куточок». Можливо, це саме той куточок пам'яті професора, де зафіксовано, яким саме побитом йому вдалося вчинити стільки блискучих містифікацій за життя, а найбільшу — тепер: адже ніякого сторіччя від дня його народження ми справляти не збиралися, бо чомусь були переконані, що народився він 1831 року.

Хоча цілком імовірно, що В. Милосердова й сама вже покопалася у тому куточку. Інакше де б вона знайшла такі сенсаційні факти?

В. ЧЕПІГА.

Механік по ремонту ліфтів приїхав трохи запізно.

ДАЛІ ПЕРЦЮ!

У колгоспі ім. Чапаєва Білоцерківського району на Київщині поживав собі та головував собі Бондар В. М. Колгоспники запримітили, що найулюбленішим господарським об'єктом їх керівника була комора. Туди голова сам учащав і найближчих своїх друзів припрошав. Бо в коморі завжди були добряча чарка і свіжа шкварка.

Коли хтось про безгосподарність заїкнеться, то голова одразу і пригрозить 15-ма добами у міліції.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомив начальник Білоцерківського районного управління сільського господарства т. Шутенко, факти підтвердилися. За порушення Статуту колгоспу і негідну поведінку Бондаря В. М. зняли з посади голови колгоспу.

— Пробачте, будь ласка!

— За віщо?

— Я вам на ногу наступив. Ненароком.

— Не чув.

— Все одно пробачте.

— Кажу ж вам, що я нічого не чув.

— Дивно. Що ж у вас, нога дерев'яна?

— Сам ви дерев'яний... Причепиться, як реп'ях до собачого хвоста.

— Ні, я людина культурна, тому й вибачаюсь. А ви, по всьому видать, хамло!

— Сам ви хамло та ще й нахаба.

— Від такого чую.

. . . . . .

— Пробачте ви мені! Забираю свої слова назад.

— Які це?

— Що ви дерев'яний і що ви нахаба.

— Дійшло, значить?

— Буває. Погарячкував.

— То ж бо й воно. Тоді й мені пробачте.

— За віщо?

— Та кажу ж, що на ногу вам наступив.

— Уявіть, не чув. Їй-бо.

— Як же не чули, коли я ще помітив, що ви ногою дригнули.

— Нічим я не дригав.

— Одначе ви впертий, як осел.

— А ви свиня.

. . . . . .

— Пробачте...

Іван СОЧИВЕЦЬ.

РОЗУМНИЙ ДУРЕНЬ

(Або жінка-дипломат)

Вчепивсь до жінки п'яний чоловік:
— Ми п-прожили з тобою цілий вік,
Так от тепер с-скажи мені —
Р-розумний я чи ні?
Дружина ж хитра (це бува)
Дипломатично засміялась:
— Розумна в тебе голова,
Та дурневі дісталась.

В. СОЛОШЕНКО.

с. Хрящувате
Ворошиловградської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Поясни йому на мигах, що ми не браконьєри, а туристи!

«Коментарі с моей сторони к написаному излишны. Много лет продолжаю пробу пера в этом жанре и столько надеюсь».

І. І. з Харкова.

— Продовжуйте і надійтесь.

—

«Надрукуйте це оповідання. Може воно дуже переперчене, то...»

В. Б. з Харкова.

— Дуже недоперчене, то...

—

«Посилаю гумореску «Стан зору і ковбаса». Дуже б хотілося, щоб після читання її у редакції бодай на мить запахло ковбасою, часником, нагадало дещо...»

П. К. з Харкова.

— Прочитали. Запахло. І дещо нагадало...

—

«Чесно кажучи, це мій перший літературний труд. Я навіть пісьма не люблю писати. А ось тепер прийшла така фантазія...»

Н. П. з Миколаєва.

— Коли на вас находить така фантазія, то краще вже пишіть «пісьма».

—

«Чого я хотів у своєму рукопису «Ще один шлях» Ви напевне зрозуміли, хоча думаю що це була справа нелегка».

В. І. з Чернігівщини.

— Дійсно, справа була нелегка, але чого Ви хотіли, ми зрозуміли. Не розуміємо тільки, чого Ви ще хочете?

УСМІШКИ

Записав Володимир ШАМША

Володимир Шамша живе в Одесі і давненько уже захоплюється збиранням народної творчості. Зібрані ним матеріали і в «Перці» друкувалися, і окремою книжкою виходили. Пропонуємо увазі наших читачів нові усмішки, записані одеським фольклористом.

У ГРЕЦЬКОМУ ПОРТУ

Один грек побачив радянських моряків, які зійшли на берег, і каже їм:

— Дуже хочу з вами порозмовляти відверто. Це у нас, в країні свободи, не забороняється, і ніхто нас не буде підслуховувати, якщо ми сядемо в човен і відпливемо на середину Егейського моря...

ШИФРОВКА

Один штурман під час далекого плавання одержав від дружини радіограму такого змісту: «Приїжджай скоріше. Цілую твої чорні очі, золотистий мій!».

— Тьфу ти, чорт! — вилаявся штурман.— і коли це вже скінчиться?

— Така добра радіограма, а ви лаєтесь,— зауважив радист.

— Якби ти знав, що тут написано, ти б так не говорив.

— Що ж таке?

— Чергове прохання: «Привези скоріше шубу із чорної норки з золотистим відтінком».

НА ПЛЯЖІ

— Негайно приготуйте рятівний бот!

— А що трапилось?

— Наш інструктор по плаванню надумав купатись.

ПОПЕРЕДУ ПОДІЙ

Під час футбольного матчу нападаючий «Чорноморця» підбігає до коментатора:

— Чи не змогли б ви вести репортаж повільніше, бо ми не встигаємо за вами бігати.

МОРСЬКА КАЧКА

По палубі другого класу біжить людина, заглядає в кожну каюту й схвильовано питає:

— Чи нема в кого лимона? Дамі з останньої каюти погано стало. Морської качки не виносить.

Хтось дає півлимона.

— Велике спасибі, — каже чоловік. — А коньяку ні в кого не буде?

Знайшовся і коньяк. Чоловік швидко відкрив пляшку, чимало відпив, заїв лимоном і похвалив:

— Добра річ. Наче на світ народився. А то аж млосно стало, коли побачив, як закачало жінку.

ПОГЛИБИВ

Розмова на Одеській кіностудії:

— Ну, тепер ви поглибили свій сценарій?

— Звичайно! Я переніс дію на дно Чорного моря.

У БУДИНКУ ВІДПОЧИНКУ

— Повітря, сонце і вода — найкращі наші друзі...

— ...І Юрій Іванович, який нам все це влаштував!

ДОВІДКОВЕ БЮРО

— Добрий день, шановна. Я приїжджий. Чи не скажете мені, де містяться знамениті одеські катакомби?

— Платіть дві копійки.

— Будь ласка.

— Вхід до катакомб міститься в селі Нерубайськім.

— А де село Нерубайське?

— Дві копійки. В Біляївськім районі.

— А як туди доїхати?

— Дві копійки. Екскурсійним автобусом.

— А де він зупиняється?

— Дві копійки. На Привокзальній площі.

— А де ця площа?

— Дві копійки.

— Ви що, кепкуєте з мене? Я скаржитись буду! Де ваш начальник?

— Дві копійки.

— Нема у мене більше двох копійок. Я тільки одне хочу у вас спитати: чого варта така робота?

— Дві копійки.

ЗАРАДИ КОХАНОЇ

Курсант мореходного училища пише своїй коханій: «Для тебе я ладен переплисти Тихий океан, кинутись в пащу тигра, пройти по дну морському. І ні буря, ні шторм не зупинять мене».

Поміркував і в кінці приписав: «Прийду в середу, якщо не буде дощу».

ПЕРЕЛЯКАНИЙ КУРОРТНИК

Сестра-господарка приїжджому курортникові:

— Почувайте себе в нашому санаторії, як вдома.

— Що ви! — злякався приїжджий. — Я приїхав сюди відпочивати.

НАЛЯКАЛИ...

Ох і налякався ж торік керуючий трестом «Донецькжитлобуд-1» Сергій Іванович Петряєв! Так налякався, що жах...

Коли ото покритикували Сергія Івановича у фейлетоні за те, що його трест халтурно провів реконструкцію лівого крила готелю «Донбас», позалишавши там масу недоробок, — Сергій Іванович, звісно, передчував біду. Але щоб отак суворо з ним обійшлися — цього йому, звичайно, і в поганому сні не могло привидітися...

А обійшлися ж і справді таки суворо! Ось послухайте, як про це писав заступник голови виконкому Донецької міської Ради депутатів трудящих А. Климов у своєму листі до «Перця» від 17 квітня 1970 року:

«У зв'язку з опублікуванням фейлетону «Пробі, реконструкція!» виконком Донецької міської Ради депутатів трудящих повідомляє, що для перевірки було створено комісію, яка встановила, що вказані факти у фейлетоні повністю ствердились.

6 квітня 1970 р. з цього питання проведено нараду з керівництвом будівельної організації з участю представника від міського комітету народного контролю і визначено строки для усунення всіх недоробок, допущених при реконструкції готелю «Донбас».

Всі роботи повинні бути закінчені до 25 квітня 1970 року».

І крапка. Й печатка. І підпис. Ви розумієте тепер, яких неприємностей зазнав тов. Петряєв? Аякже: створено комісію! Проведено нараду! Визначено строки!!!

Коротше кажучи, тов. Петряєв так перепудився, що у нього й зовсім руки опустилися. Жодної з зазначених недоробок у лівому крилі готелю керований ним трест і досі не доробив, а з відпущених 350 тисяч карбованців на реконструкцію правого крила — навіть десятої частини не використав...

Он чим обернулася суворість міських властей. Ну, скажіть після цього, — хіба ж можна було ото так круто з людиною поводитися? Комісія! Нарада! Строки! Та тут хоч у кого жижки від страху затрусяться...

А треба ж було легесенько. Обережненько. Без комісії. Без наради. І без — боже борони! — строків. Прийти до тов. Петряєва в кабінет, погладити його по голівці й лагіднесенько так попросити: «Сергію Івановичу, дорогенький! Якщо ви коли-небудь раптом згадаєте про свої зобов'язання перед готелем «Донбас» — дайте нам знати по цьому ось телефончику. Добренько?»

Отоді Сергій Іванович, може, реконструкційку і провів би.

В. БОЙКО.

— А ти, Галино, свою скотину куди женеш!

Редакція «Перця» випускає до жнив серію карикатур на допомогу колгоспним і радгоспним стінгазетам. Подаємо кілька малюнків з цієї серії.

Ховрах: — А це наша збірна команда!

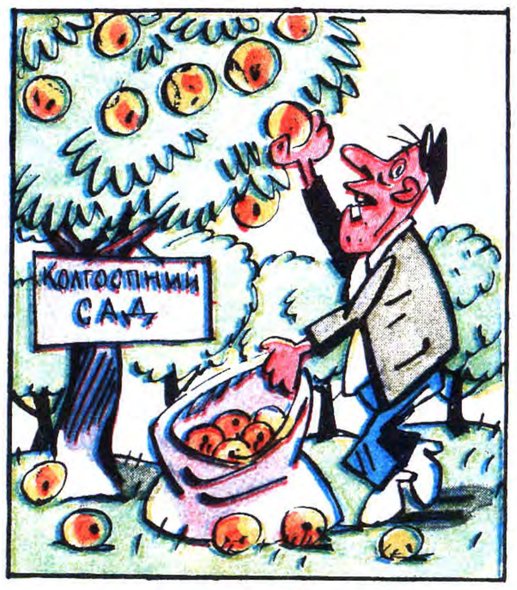

**Ой піду я у садочок,
Та нарву яблочок,**

У НОГУ З ЧАСОМ

— Тепер гаряча на селі пора, дорога кожна хвилина, так я вам з двох серій одну змонтував...

**Та понесу своїй любці
У подаруночок.**

**Стоїть верба над водою,
Листя покручене,
Чиє серце веселеньке —
Моє засмучене.**

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Сам же не захотів їхати до лісу!..

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Пенсіонер Бережний М. В. з села Нова Астрахань (Ворошиловградська область) у листі до Перця скаржився на те, що сільське споживче товариство не продає йому палива.

Редакція надіслала цього листа голові Кремінської райспоживспілки т. Хорзеєву В. С. з проханням перевірити його і вжити заходів.

Не одержуючи довгий час відповіді від т. Хорзеєва, редакція надіслала йому кілька нагадувань з проханням прискорити перевірку та повідомити про наслідки.

Оскільки т. Хорзеєв продовжував відмовчуватись, Перець звернувся у цій справі до секретаря Кремінського РК КП України тов. Скрипника.

Як повідомив тов. Скрипник, за тяганину при розгляді скарги та зволікання відповіді редакції на Хорзеєва накладено партійне стягнення.

Паливо Бережному М. В. завезено.

★ У листі працівників Охтирського лісгоспзагу говорилося про окремі недоліки в роботі їхнього керівництва.

Голова Сумського обласного комітету народного контролю тов. Золотарьов повідомив, що за недоліки, виявлені в бухгалтерському обліковi та збереженні соціалістичної власності, відсутність контролю за розрахунками з колгоспами директору Охтирського лісгоспзагу т. Василькову оголошено сувору догану, а головному бухгалтеру Кужель Е. Е. — догану.

Думки ненароком

— Принаймні з'їм сир, — сказала миша, коли побачила, що з мишоловки уже не вибратися.

— Що ж, будь ласка, дивись на мене скільки завгодно, —сказав кролик удаву й заплющив очі.

Його так любили, що ладні були розшматувати на сувеніри.

Про небагатьох авторів можна сказати іще щось, крім того, що про них уже сказано.

Тривале свято перетворюється в будень.

— Чудова весна, — запевняла снігова баба. — Я тану від захоплення.

Великодушність — достоїнство сильних.

І в школі життя можна бути другорічником.

Межа ощадливості: заощаджувати мило на замилюванні очей.

Володимир БРЮГГЕН.
м. Харків.

ДРУЖЕ ПЕРУЧЕ!

Порадь, де нам якнайхутчіше знайти таке велике цабе, яке могло б поговорити з бухгалтером Полтавського міськвиконкому Любов'ю Павлівною Гонтар. Бо на наше запитання, чому нам раптом без усякої причини майже вдвоє підвищили плату за опалення квартир, Любов Павлівна відповіла:

— А що це ви за цабе, щоб я вам ще звіт давала?

Жителі будинку № 19 по вулиці Комсомольській.
м. Полтава.

Диво-дивне сталося: виписав я з Могилів-Подільської лісоторговельної бази 220 листів шиферу, і, уяви собі, аж половина залишилася цілою, не розсипалася.

Ти, може, скажеш, що тут інше дивує, те, що аж половина шиферу розсипалася.

Либонь, і я тан думав би, якби не знав, що шифер той — продукція Київського комбінату азбоцементних виробів. А то ж знаю, що це не випадковий брак — ще й минулого року експертом було забраковано вагон (6810 листів) шиферу виробництва цього ж комбінату. І на всі телеграми Могилів-Подільської лісоторговельної бази з цього приводу комбінатівці і вусом не ведуть.

Як бачиш, цю продукцію у нас добре знають. Тому то я й здивувався, що не весь мій шифер наказав довго жити.

Підсип, друже, тим бракоробам перцю. Замість цементу. Може, це допоможе, бо цементу у їх шифері — явно бракує.

М. ПЕНДЛЕР.
с. Копайгород
Барського району
Вінницької області.

Приємно знати, що про тебе піклуються люди, навіть і не знайомі з тобою особисто. Приємно на шоколадних батончиках з начинкою, що їх випускає Київська кондитерська фабрика імені Карла Маркса, читати: «Строк зберігання 3 м-ці».

Напис, безумовно, свідчить про те, що кондитери дорожать нашим здоров'ям. І, звичайно, ми за це їм щиро дякуємо. Та ми були б ще більше вдячні, якби вони не полінувалися та й написали, з якого часу треба вести лік отому тримісячному строку. Про це кондитери чомусь і словом не обмовлюються. А даремно. Такі недомовки, як нам здається, можуть зашкодити їх власному здоров'ю.

І. САЛАГА.
с. Вікторів Галицького
району
Івано-Франківської області.

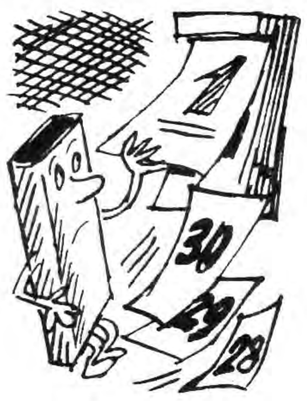

«Виконком Дніпропетровської обласної Ради депутатів трудящих повідомляє, що будівництво школи на 320 учнівських місць в с. Златоустівці, яке здійснюється за кошти колгоспу ім. Комінтерну, проводиться успішно. Зараз на об'єкті ведуться опоряджувальні роботи. До початку нового навчального року будівництво школи буде закінчено».

Отак, Перче, інформував одну високу і вельми авторитетну республіканську організацію заступник голови виконкому Дніпропетровської обласної Ради т. Хвостенко. Інформував ще 10 липня 1969 року. А тепер, Перче, ми тебе хочемо поінформувати, що ні в 1969, ні в 1970 році будівництво школи так і не було завершено. А чи завершать його хоч до наступного навчального року, теж сказати не можемо, бо не знаємо.

Знають, безперечно, керівники Дніпропетровського облвиконкому. Отож, можливо вони тобі і скажуть, як довго робота тут ще буде отак «проводитися успішно».

О. ТИМЧЕНКО,
депутат сільської Ради.
с. Златоустівка
Криворізького району
Дніпропетровської області.

ЦІКАВІ БУВАЛЬЩИНИ

У ЧОМУ ВТРАЧАЄ ОПЕРА

Мейєрбер у день прем'єри своєї опери «Гугеноти» зустрів на вулиці друга дитинства і запросив його на спектакль. Коли ж під час антракту композитор запитав, чи подобається йому опера, друг відповів:

— Що ж, опера непогана, але, здається, музика псує все враження.

НАЙКОРОТША РЕЦЕНЗІЯ

Найкоротша рецензія в світі належить театральному оглядачеві газети «Вашінгтон стар» Дж. Кермоді. Ось вона: «Сьогодні в театрі «Метрополітен» відбулася прем'єра «Рушниці Тіберленда». Шануючи папір, на якому друкується наша газета, ми не будемо детальніше зупинятися на її обговоренні».

«ІХ ВІЛЬ ГЕЛЬМ»

Восени 1908 року Володимир Дуров показував у Берліні в цирку «вчену» свиню. Коли Дуров запитував: «Що ти хочеш?», — свиня кидалася до німецької каски і тикала в неї рилом.

«Іх віль гельм», — відповідав за свиню артист.

Слова «віль гельм» (хочу каску) вимовлялися разом і звучали як ім'я німецького кайзера Вільгельма.

Після вистави Дурова було вислано з Берліна за образу його величності.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

«Супруг заявив мені, що отримувати мене не буде і ніякої допомоги оказувати мені не буде, построє дім на моєму земельному участку, так як він надіявся що скоро я помру, а виявляється я ще довго буду жити».

(Витяг із позову).

—

«В моїй квартирі ми випивали, т.е. мой муж Віктор с Григорієм випивали водку, а ми з Надеждой закусивали».

(Із протоколу).

—

«В то время подійшов міліціонер, то Григорій рукой міліціонера рядом стоящего з ним взяв і погладив по животу, а бить не бив».

(З доповідної).

Надіслала П. ШЕПЕЛЬ.

м. Полтава.

Страшне перо не в гусака...

«Ярославна прохала сили природи, щоб вони врятували Ігоря не тільки від неї, але й від усіх жінок руських».

—

«Кіра пильно вдивлялася в обличчя, що шкутильгало їй назустріч».

—

«Нарешті вони прийшли на ганок і, мов неживі, попадали на оберемки, що аж язики повивалювали».

(З учнівських творів).

Надіслала Н. БУДЯК.

м. Дніпропетровськ.

«Прошу забезпечити мою сім'ю сіном».

(Із заяви).

—

«В военкоматі сказали, що в училище я не проходжу через праве ухо».

(З листа).

Надіслав М. ПАРАНЧАК.

м. Львів.

* * *

«Знаючи про слабість мого ума в п'яном віде жінка моя яка не хотела щоби я робив на вашем предприятії, так як вона говорить що я п'яниця і волоцюга заставила мене сделать Вам оскорбленіє с целью мого вигнання і прошу меня сердешно извініть і не увольнять с работи».

(З пояснювальної).

Надіслав О. СНІЖНИЙ.

м. Зміїв
Харківської області.

Гегле

У нас у гостях югославський сатиричний журнал «ЄЖ» (м. Белград).

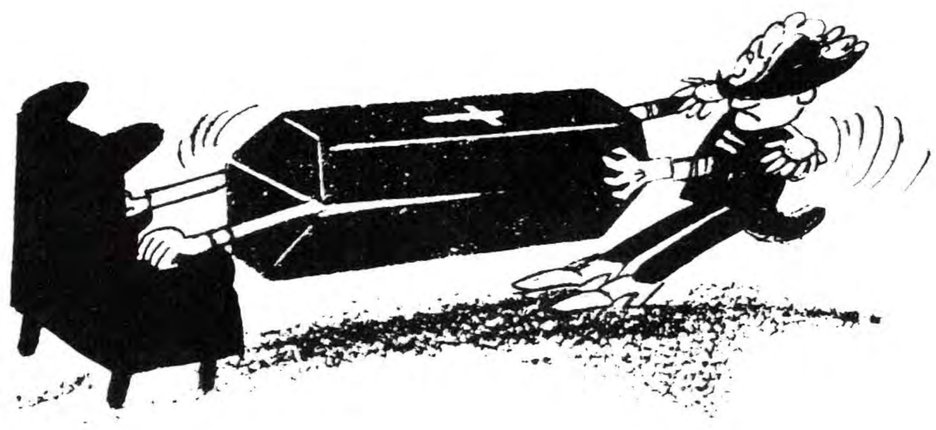

Без слів.

Без слів.

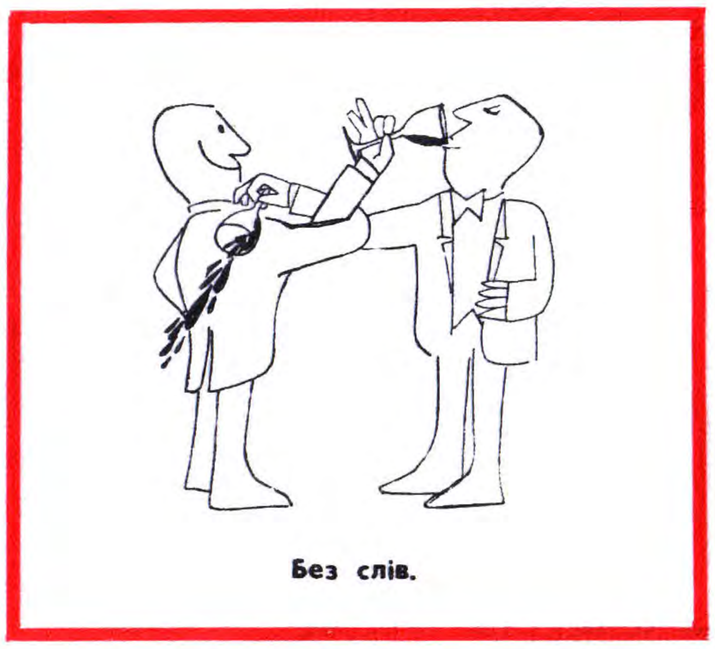

Без слів.

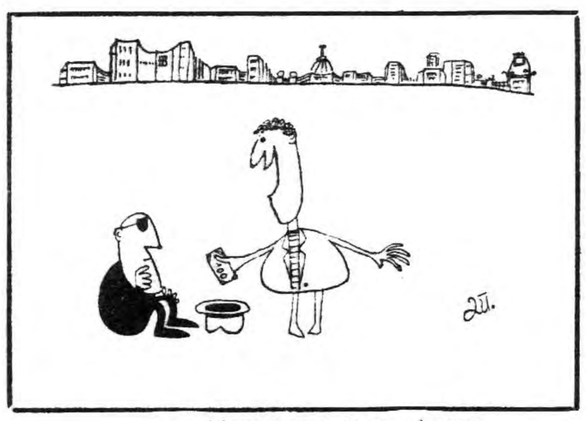

— Можете розміняти 10000 дрібними!

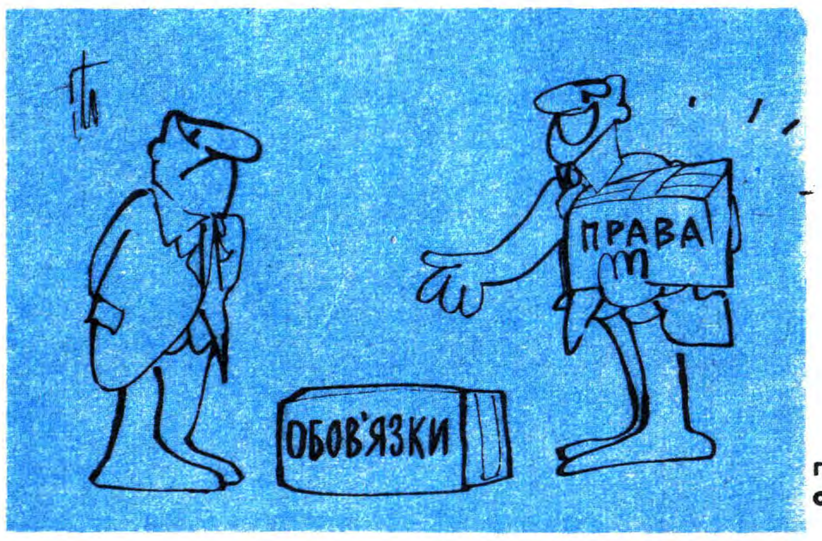

— Мені досить і цього. Будь ласка, колего, оте ви візьміть собі!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12. 41-83-46. 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 14 (864) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. VI. 1971 р. Підписано до друку 1. VII. 1971 р. БФ 09744. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03378. Тираж 2 443 500 прим.

perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com
perec-ua.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У ЯСТРУБИНОМУ ГНІЗДІ

Підгодовує...